

Camellia

ณมฤตงชน
ครั้งนี้เกิน
สำนึก
ขยิบ
เกินไปแล้ว

1

既望 จี๊ว้ง เขียน
nssa แปล
Kanapy วาด

บทที่ 1

ท้องฟ้าช่วงกลางฤดูร้อนที่อยู่สูงและห่างไกลออกไปค่อย ๆ สว่างขึ้น แม้เข้าสู่เวลาใกล้รุ่ง แต่พระอาทิตย์กลับยังไม่โผล่พ้นขอบฟ้า มีเพียงเมฆหมอกบาง ๆ ที่ลอยอยู่อย่างอ้อยอิ่ง

หยางฮู่ยี่ ลูกสาวคนรองตระกูลหยางเดินโซเซตัวอ่อนปวกเปียกด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ เพราะขี้เกียจไปร้านน้ำชาซึ่งอยู่ห่างไปอีกเจ็ดกิโลเมตร แขนเรียวยาวจึงชี้ออกไป “บ้านฉันอยู่ทางทิศใต้เอง ไปดื่มชากันต่อที่นั่นเถอะ”

คนกลุ่มนี้เรียกผู้ช่วยขับรถ¹มาห้าคน ก่อนที่เสียงเครื่องยนต์จะดังขึ้นในช่วงเช้าตรู่ มุ่งตรงไปยังคฤหาสน์ตระกูลหยาง

เมื่อหยางฮู่ยี่เปิดประตู กลุ่มชายหญิงที่ยืนรออยู่ด้านหลังของเธอพลันเงยบงกทันที

¹ บริการรับจ้างขับรถแทน คล้ายกับการจ้างไรเดอร์ในไทย

ชื่อเสียงด้านรูปร่างหน้าตาของลูกสาวคนรองตระกูล
หยางจะเป็นที่เลื่องลือในเมืองตวนเฉิงมานานแล้ว แต่หลังจาก
ชะงักไปครู่หนึ่ง ทุกคนถึงเพิ่งตระหนักได้ว่าคนตรงหน้าที่
บังเอิญเจอในตอนนี้เป็นลูกสาวคนโตของตระกูลหยางที่อาศัยอยู่
ต่างประเทศมาตลอด

แม้แรกพบอาจไม่ได้มีเสน่ห์เข้ายวนใจเท่าน้องสาว แต่
เรื่องความขาวนั้น แม้แต่นักแสดงหญิงชื่อดังอย่างหลินหลิซึ่งใช้
เวลาทั้งวันในการรังสรรค์ ‘ความขาวดั่งนางฟ้า’ ก็ยังต้องยอม
ศิโรราบ

น้องสาวนั้นมีใบหน้าที่รูปไข่ ดวงตากกลมโต รูปร่างผอม
เพรียว ช่วงขาเรียวยาว สอดคล้องกับมาตรฐานความงามใน
ปัจจุบัน

ในขณะที่พี่สาวกลับคล้ายคุณหนูที่ซ่อนตัวอยู่ในหอนอน
ไม่พบปะผู้คนเหมือนในยุคสมัยเริ่มต้นเป็นสาธารณรัฐหรือนาน
กว่านั้น

ใบหน้าที่รูปไข่กลมเกลี้ยง ผิวพรรณขาวผ่องราวหิมะ
ดวงตาทรงรียาวสูงสกาวยาวใส สวมชุดนอนสายเดี่ยวสีกลีบ

บัว เนื้อผ่านนุ่มลิ้นแนบไปตามส่วนเว้าโค้งสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ
แสงอาทิตย์สีทองสอดส่องกระทบเข้ากับกระโปรงของเธอ ทำให้
ทุกการเคลื่อนไหวเปล่งประกาย

เผยให้เห็นท่อนแขน เน้นไหล่ และขาเรียวยาวขาวผ่องที่
โผล่พ้นเสื้อผ้า ผมยาวเคลียอยู่ที่ขา ท่าทางไร้เดียงสา

ดูก็รู้ว่าเธอไม่ได้คาดคิดว่าจะเจอคนกลุ่มนี้ จึงได้แต่ยืน
ตะลึงงันอยู่บนบันได ก่อนจะพยักหน้าให้อย่างเขินอาย แล้วหัน
หลังกลับขึ้นไปข้างบน

หยางถง ลูกคนที่สามของตระกูลหยางไม่รู้ไพล่มาจาก
ไหน หยิบผ้าคลุมไหล่เดินตามพี่สาวจนทัน ก่อนจะคลุมบนตัว
เธอ ปิดบังแขน ไหล่ และแผ่นหลังที่เปลือยเปล่าเอาไว้

ได้ยินเพียงเสียงกระซิบเบาๆ ของหยางถงแว่วมา
ทุกคนแทบไม่เคยเห็นคนที่มีปฏิกิริยาตอบสนองเร็วขนาดนี้มา
ก่อน

พี่สาวที่ถูกเขาโอบไว้เงยหน้าขึ้นพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน

ด้านหยางฮู่ยี่ชี้กล่าวอย่างขบขัน “ปิดตากันให้หมด ห้ามดู!”

หลังกล่าวจบก็เหลือบมองจีซิงหลิน คนอื่นเธอไม่กล้ารับประกันว่าเห็นหรือไม่ แต่จีซิงหลินและเธอเดินเข้ามาก่อน เป็นจังหวะเดียวกับที่ผู้เป็นพี่สาวกำลังหันหลังเดินกลับขึ้นไปข้างบน แสงไฟที่สะท้อนจากตรงโซฟาทำให้เห็นหน้าอกที่กระเพื่อมไหวและส่วนเว้าโค้งได้อย่างชัดเจน

จีซิงหลินชอบคนเอวบางสะโพกผาย เห็นแค่แวบเดียวเอง คงเห็นเอวพี่ไม่ชัดหรอกมั้ง

ทันทีที่เธอสลัดความคิดพวกนั้นออกไป เจียงฟางพลันถอนหายใจ “วันนี้ได้เห็นของดีแล้ว มิน่าล่ะถึงได้ชวนเอาไว้แต่ในบ้าน”

หยางฮู่ยี่เริ่มรำคาญ “ทำไม แค่วีสาวฉันทกลับมาก็เอานั่นไปเปรียบเทียบกับอะไร” ถึงอย่างนั้นก็รู้ว่า คนพวกนี้แค่มองเพียงแวบเดียวก็รู้ว่าเนื้อหนังมังสาของผู้หญิงมีมากน้อยแค่ไหน

โชคดียี่สิบที่พวกเธอแซ่หยาง ถึงปากจะพูดออกไปแบบนั้น แต่ก็ไม่มีใครกล้าพูดจาล่วงเกินพี่สาวของเธอตามอำเภอใจ

หากกล่าวว่าใครจะสามารถทำให้ตระกูลหยางหวาดกลัวได้ ปัจจุบันคงมีแต่ตระกูลจี้ จี้ชิงหลินเท่านั้น แต่พี่สาวเป็นผู้หญิงที่มีท่าทางอ่อนโยนว่าง่าย นั้นไม่ใช่สปะกของเข

เพียงไม่นานหยางถงก็กระโดดเข้ามา “บังเอิญจึงความจริงพี่สาวฉันจะต้องมาถึงในวันพรุ่งนี้ แต่เธอดันเปลี่ยนเที่ยวบินโดยไม่บอกพวกเรา ถึงได้เจอกันแบบนี้”

เขากล่าวอย่างเป็นกันเองพลางนั่งลง “พวกเรามาสนุกกันเองเถอะ ส่วนเธอยังเจ็ดแฉีกอยู่ วันนี้คงไม่เหมาะ ไว้ครั้งหน้าค่อยทักทายกัน”

ทุกคนมองออกว่าสองพี่น้องคู่นี้ไม่อยากให้พี่สาวออกมาพบหน้า รู้เพียงว่าลูกสาวคนรองของตระกูลหยางมีเสน่ห์เข้ายวนใจดังดอกไม้ ขณะที่ลูกชายคนที่สามเป็นพวกติดเกมแม้อยู่ท่ามกลางมวลงหมุดอกไม้ แต่กลับไม่สนใจเรื่องผู้หญิงมีเพียงลูกสาวคนโตเท่านั้นที่แอบชอบตัวไว้ ไม่แม้แต่จะเปิดเผยตัว

ช่างเถอะ วันเวลาอยู่อีกยาวไกล ในเมื่อกลับมาแล้วก็
ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ได้พบกันอีก ดังนั้นจึงเริ่มเล่นไพ่ ตีมหา
ความสนุกสนานจึงเริ่มต้นขึ้น

คาดไม่ถึงว่าผ่านไปหลายวันแล้ว แต่เจียงฟางยังจำ
ไม่ลืม ยกเรื่องลูกสาวคนโตตระกูลหยางขึ้นมาพูดในงานเลี้ยง
อาหารมื้อค่ำอีกครั้ง

“หยางถง เมื่อไหร่พี่สาวนายจะออกมาซะที ฉันจำได้ว่า
ชื่อหยางฮู่ชิง คนสวยๆ แบบนั้นไม่ควรซ่อนตัวอยู่แต่ในบ้าน
นะ”

บางคนที่ไม่รู้วาลูกสาวคนโตตระกูลหยางกลับมาแล้ว
พอได้ยินแบบนี้จึงส่งเสียงเอะอะอยากพบหน้าลูกสาวคนโต
ตระกูลหยางบ้าง

หยางถงที่ถูกบังคับสีหน้าเปลี่ยนไปทันที จากนั้นจึงวาง
แก้วลง

“พี่สาวฉัน? พี่สาวฉันเติบโตมาอย่างดีไร้ที่ติ แม้แต่ฉันที่
เป็นลูกชายของตระกูลหยางยังไม่กล้าเสียงดังต่อหน้าเธอเลย
แล้วพวกนายเป็นใครถึงอยากพบพี่สาวฉัน”

ถึงพูดไปแบบนี้ แต่ก็ยังไม่หายเคือง จึงโผล่ออกไป
สุดเสียง “วันนี้ฉันจะบอกอะไรให้นายเหงิงฟาง ไม่ว่านายจะดี
มาจากไหนก็ตาม อย่าได้มาแตะต้องพี่สาวฉัน!”

จากนั้นก็ทำหน้ามึนทึบใส่คนไม่รู้ชื่อไหนที่กำลัง
ตะลึงงัน “ไม่รู้จักเจียมตัวซะบ้างว่าตัวเองเป็นใคร อยากเชิญ
พี่สาวฉันออกมา? ก็ได้! แต่ต้องเป็นไปตามมาตรฐานการจัดงาน
ของรัฐ²เท่านั้น! ขาดอะไรไปไม่ได้สักอย่าง!”

เหงิงฟางที่ถูกอีกฝ่ายทำให้ขายหน้าโกรธจนทนต่อไป
ไม่ไหว ขณะคิดจะโต้กลับก็นึกขึ้นได้ว่า ตอนเด็กเคยได้ยินพ่อ
แม่เล่าว่า ผู้นำตระกูลเหงิงเองก็เกิดมาพร้อมกับโรคหอบหืด
จึงได้รับการเลี้ยงดูอย่างประคบประหงมไม่ให้ออกไปไหน
เขาลี้มไปได้อย่างไรว่าความจริงก็มีคนแบบนี้อยู่เหมือนกัน
ในวันนั้นด้วยความตกใจ ภาพของเธอจึงติดอยู่ในความทรงจำ
เรื่อยมา

² มาตรฐานการจัดงานของรัฐ งานเลี้ยงของรัฐเกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1949 ซึ่งถือเป็นวันสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยมาตรฐานการจัดงานเลี้ยงของรัฐทั้งหมดเป็นไปตามที่นายกรัฐมนตรีโจวเอินไหลตั้งกฎเกณฑ์ไว้ ประกอบด้วย การเสิร์ฟอาหารจีน 4 อย่าง น้ำแกง 1 อย่าง และอาหารตะวันตก 2 อย่าง ชูป 1 อย่าง

โชคดีที่พวกเขาเป็นพี่น้องเล่นกันมาตั้งแต่ยังใส่กางเกงเปิดเป้า³ ในเมื่ออีกฝ่ายมีพี่สาวที่แสนจะห่วงแหน เขาจะยอมถอยออกมาก้าวหนึ่ง

“ได้ได้ได้ ฉันมันเลว ลืมไปว่านั่นคือพี่สาวสุดรักสุดหวงของนาย ในเมื่อฉันผิด ฉันจะลงโทษตัวเองด้วยการดื่มสามแก้ว”

เพียงแต่เรื่องราวของลูกสาวคนโตตระกูลหยางกลับแพร่สะพัดออกไปอย่างรวดเร็ว บางคนได้ถามเรื่องนี้กับหยางฮุยซีแบบอ้อมๆ แต่ก็ได้รับคำตอบมาเพียงประโยคเดียว “ต่อหน้าพี่สาวฉัน ฉันก็แค่ต้นไม้ใบหญ้า”

คุณหนูรองตระกูลหยางผู้แสนเย่อหยิ่งที่พร้อมเหยียบทุกคนในเมืองให้จมดินกลับพูดจานอบน้อมถ่อมตน ยิ่งทำให้ชื่อเสียงของคุณหนูใหญ่ตระกูลหยางเพิ่มมากขึ้น

³ กางเกงเปิดเป้า กางเกงสำหรับเด็กเล็ก มีรูโหว่ตรงกลางกันเพื่อให้สะดวกต่อการขับถ่าย เป็นที่นิยมในจีนมาจนถึงปัจจุบัน

บทที่ 2

เดือนสิงหาคม ในวันคล้ายวันเกิดของจีหลินชุน นายท่านผู้เฒ่าตระกูลจี มีการจัดงานเลี้ยงขึ้น ลูกหลานรวมถึงคนใกล้ชิดของนายท่านผู้เฒ่าจี ต่างมารวมตัวกันพร้อมหน้าพร้อมตาอยู่ภายในเรือนสี่ประสาน⁴ของตระกูล

เจียงฟางไม่คิดว่าจะได้พบหยางฮู่ชิงที่นี่

เพื่อมาร่วมแสดงความยินดี เธอจึงเลือกสวมชุดเดรสสีแดงไวน์เผยส่วนแขนและส่วนท้องที่ขาวผุดผ่องดั่งหยกมันแพะ⁵ผมถูกมัดเป็นลอนใหญ่สยายกลางแผ่นหลัง ปลายผมดัดโค้งทำให้อ่อนหวานน่าทะนุถนอม ด้านหยางฮู่ชิงสวมเดรสสีแดงเหมือนกัน แต่เป็นเดรสเข้ารูป รูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าสดใส และการแต่งหน้าที่จัดจ้าน ทำให้เธอเป็นที่สะดุดตามากกว่าหยางฮู่ชิง

⁴ เรือนสี่ประสาน เรือนแบบโบราณที่มีอาคารโอบล้อมลานกลางบ้านไว้ทั้งสี่ทิศ

⁵ หยกมันแพะ หยกจีนชนิดหนึ่ง มีสีขาวโปร่งแสงถึงสีเหลืองอ่อน

เจียงฟางจับตามองอยู่ไกลๆ มาพักใหญ่ มองหยางฮู่ชิง ที่ไม่ว่าจะนั่งหรือเดินก็สง่างามและสุขุม ผิดกับหยางฮู่ชิงที่เต็มไปด้วยความร่าเริงจนทำให้เพลิดเพลินไปชั่วขณะ

เมื่อถึงเวลา นายท่านกับนายหญิงตระกูลหยางพาทุกคนมาอวยพรวันเกิดให้นายท่านผู้เฒ่า

นายท่านผู้เฒ่าขอให้หยางฮู่ชิงก้าวมาข้างหน้า พิจารณาเธออยู่ครู่หนึ่ง “เหมือนยายเธอมาก สุขภาพร่างกายดีขึ้นหรือยัง”

หยางฮู่ชิงตอบกลับอย่างนอบน้อม “ขอบคุณคุณปู่ที่เป็นห่วง ช่วงนี้ดีขึ้นมากแล้วค่ะ”

นายท่านผู้เฒ่าพยักหน้า พลางเรียกจี้ชิงหลินที่อยู่ข้างกาย

“ไปหยิบกล่องสีน้ำเงินที่อยู่ในลิ้นชักโต๊ะหนังสือด้านขวาให้ฉันที”

จี้ชิงหลินค่อนข้างแปลกใจ เขามองไปทางหยางฮู่ชิง โดยไม่รู้ตัว ขณะที่หยางฮู่ชิงก็มองมาเช่นกัน

นายท่านผู้เฒ่าจี้กล่าวโดยไม่สนใจว่าสิ่งของที่น่ามาคืออะไร “มอบมันให้ฮู่ชิง”

ดูเหมือนจี้ชิงหลินจะลังเล เขาเพ่งมองหยางฮู่ชิงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินไปเอามันมาให้เธอ

หยางฮู่ชิงมองออกว่ามีบางอย่างผิดปกติ จึงหันไปทางพ่อแม่ เมื่อเห็นว่าผู้เป็นพ่อพยักหน้าจึงค่อยรับมันไว้

เมื่อเปิดกล่องออก ด้านในเป็นกำไลหยกขาวเนื้อดี เนื้อหยกเกลี้ยงเกลาไร้ที่ติ คล้ายของที่เก็บไว้นานหลายปี

เธอไม่รู้ที่มาที่ไปของกำไล แต่ในเมื่อผู้เป็นพ่อพยักหน้าจึงยอมรับไว้แต่โดยดี “ขอบคุณค่ะ คุณปู้จี้”

กระทั่งกลับถึงบ้านในช่วงดึก หยางฮู่ชิงถึงได้เข้าใจความหมายของกำไลวงนั้นและรีบปฏิเสธออกไปด้วยความตกใจ

นายท่านตระกูลหยางค่อยๆ อธิบายให้เธอฟังอย่างใจเย็น “การแต่งงานของลูกถูกกำหนดไว้นานแล้ว แต่ที่มันล่าช้าเป็นเพราะอาการป่วยของลูก จากสถานการณ์ในตอนี้ มีเพียง

เด็กหนุ่มจากตระกูลจี้เท่านั้นที่เหมาะสมกับลูก ไม่มีตัวเลือกอื่นอีกแล้ว”

หยางฮู่ซิงอยู่ต่างประเทศมาหลายปี ไม่คุ้นเคยกับผู้คนในเมืองตวนเจิง เพียงแต่ผู้เป็นพ่อพูดเกลี้ยกล่อม อีกทั้งรู้ว่าผู้ใหญ่ของทั้งสองตระกูลตกลงกันไว้แล้ว เธอจึงไม่เหลียวหนทางอื่นให้ปฏิเสธ ทำได้เพียงก้มหน้าซ่อนสีหน้าบึ้งตึงไว้ด้วยไร้ทางโต้ตอบ

นายหญิงตระกูลหยางที่หนึ่งอยู่ข้างๆ ยิ้มมองลูกสาว “ฮู่ซิง อย่าคิดว่าพ่อกับแม่กำลังเกลี้ยกล่อมลูกอยู่เลยนะ เพราะเรื่องสุขภาพของลูกแม่ถึงไม่ยากให้ลูกแต่งงานกับคนที่ด้อยกว่า ตระกูลจี้กับครอบครัวของเราสนิทสนมกันมาตั้งแต่รุ่นคุณปู่รู้จักกันเป็นอย่างดีจนเราไม่ต้องกลัวว่าลูกจะถูกรังแก อีกอย่างในเมืองนี้เห็นทีจะมีเพียงจี้ซิงหลินเท่านั้นที่เหมาะสมคู่ควรกับลูก”

หยางฮู่ซิงเชื่อฟังคำพูดของพ่อแม่มาตั้งแต่เด็ก ไม่ว่าเรื่องอะไรล้วนเป็นครอบครัวที่คอยวางแผนจัดการอย่างเหมาะสม เพื่อรักษาสถานอำนาจของครอบครัว พวกเขาจึงมักแต่งงานกับคนในแวดวงเดียวกัน เรื่องการแต่งงานไม่อาจ

ตัดสินใจเองได้ อย่างมากคงเปลี่ยนจากตระกูลนี้เป็นตระกูลอื่น
ครั้งนี้ถูกครอบครัวเรียกตัวกลับมา ในใจเธอก็พอคาดเดาได้ว่า
คงเป็นเพราะเรื่องนี้

เพียงแต่รู้สึกเสียใจที่พ่อแม่ไม่แม้แต่จะถามเธอก่อน
แต่กลับจัดการทุกอย่างทันที หลังจากหลับตาลงครู่หนึ่งจึงคิดขึ้น
ได้ ต่อหน้าพ่อแม่เธอคือลูกสาวคนโตที่ว่าง่าย ไม่ว่าเรื่องเล็ก
หรือเรื่องใหญ่ล้วนเป็นครอบครัวที่จัดการให้ทั้งหมด หลายปี
ที่ผ่านมาพ่อแม่ของเธอเคยชินกับการจัดแจงเรื่องของเธอ
เธอเองก็เคยชินกับการมีผู้จัดแจงให้เหมือนกัน ช่างเถอะ ไม่ว่า
จะแต่งงานกับใคร อย่างไรก็ต้องแต่ง วนไปเวียนมาอยู่แต่ใน
แวดวงนี้อยู่ดี

ทว่าทางจีซิงหลินกลับไม่ได้ว่าง่ายอย่างนั้น

ครึ่งชีวิตของจีหลินซู่ล้วนอยู่ในสมรภูมิเลือดมาโดยตลอด
ล้มลุกคลุกคลานผ่านอะไรมามากมาย เขาจึงเป็นคนเลือดร้อน
ไม่ยอมใคร หลานชายคนนี้ค่อนข้างเหมือนเขา สถานการณ์ใน
ห้องหนังสือจึงเต็มไปด้วยความตึงเครียด

“ไอ้เด็กนี่กำลังล้อฉันเล่นใช่ไหม! อายุตั้งเท่าไรแล้ว แต่ กลับบอกปู่ว่ายังไม่ถึงเวลา”

จีซิงหลินเอามือกุมขมับ หน้านี้ว่คิ้วขมวดพลางโพล่งสวน ทันที “ผมยังอายุไม่ถึงสามสิบ สามสิบเมื่อไหร่ค่อยพูดเรื่องนี้ ก็ยังไม่สาย”

จีหลินซู่หุบถ้วยชาเตรียมขว้างออกไป แต่ถูกจีเจียเงิน ผู้เป็นลูกชายขวางไว้

จีซิงหลินยังคงยืนอยู่ตรงนั้น ไม่แม้แต่จะขยับ ทำราวกับ ไม่เห็นมัน ทั้งที่หากถ้วยชาถูกขว้างออกมาจริง เขาอาจได้รับ บาดเจ็บ

จีเจียเงินสีหน้าเคร่งเครียดมองลูกชายของตน “วันนี้เป็น วันเกิดปู่แ่ แต่แ่กลับแสดงความกตัญญูแบบนี้แหละ”

จีซิงหลินนิ่งเงียบ

จีหลินซู่เริ่มสงบลง ก่อนจะค่อยๆ นั่งลงบนเก้าอี้

“เจ้าเด็กนี่ ฉันเองเหลือเวลาอีกไม่กี่ปี ถึงจะบอกว่าสมัยนี้ ทุกคนต่างก็แต่งงานกันได้อย่างอิสระ พ่อแม่ไม่มีสิทธิ์สั่งอะไร

เหมือนสมัยก่อน แต่แกเกิดมาในตระกูลจี้ ได้รับอะไรมากมาย จากสิ่งที่เหล่าบรรพบุรุษทิ้งเอาไว้ให้ ดังนั้นอย่าได้คิดถึง ความอิสระเหมือนคนอื่น แม้แต่ราชวงศ์ชิงในอดีตที่ไร้พ่าย ก็เพราะกองทัพแปดกองธง⁶ แซ่จี้ที่ทำให้แกมั่งคั่งร่ำรวยมา จนถึงทุกวันนี้ ก็เป็นเพราะเหล่าบรรพบุรุษทิ้งเอาไว้ให้ทั้งนั้น”

เขายกขาขึ้นจิบพลางกล่าวเสียงเบาลง “เด็กอย่างพวก แก อย่าได้คิดทำอะไรนอกคอก คนนอกไม่มีสิทธิ์แต่งเข้ามา พวกแกก็ไม่มีสิทธิ์ไปแต่งงานกับคนอื่นเหมือนกัน เหลือเวลาไม่ มากแล้ว เพื่อความสุขในบั้นปลายชีวิตของปู่แก แกก็ควรรีบ จัดการเรื่องนี้โดยเร็วที่สุด ฉันจะได้ตายตาหลับ”

จี้หลินซู่หนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะนิกอะไรขึ้นได้ จ้องเขม็งไปที่จี้ชิงหลิน “ก่อนหน้านี้แกจะทำตัวเสเพลอะไรข้างนอกฉันไม่ สนใจ แต่หลังจากหนูตระกูลหยางแต่งเข้ามาแล้ว ถ้าแกยังกล้า ก่อเรื่องอีกล่ะก็ ปู่แน่แหละจะเป็นคนตีขาแกให้หักเอง!”

⁶ กองทัพแปดกองธง กองกำลังทหารในยุคราชวงศ์ชิงในประวัติศาสตร์จีน เป็นการ จัดการบริหาร และวางกองกำลังต่อสู้ของราชวงศ์ชิงโดยมีสัญลักษณ์เป็นธงที่มี สีสันท่างๆ แตกต่างกันไป และเป็นกำลังสำคัญในการป้องกันเมืองหลวง ซึ่งก็คือปักกิ่ง

จีซิงหลินไม่เคยรู้เลยว่าเรื่องนี้ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว
หลายปีที่ผ่านมาแต่ละตระกูลต่างเกี่ยวโยงกันด้วยผลประโยชน์
ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด แรกเริ่มเพียงรวมตัวกัน
เพื่อความแข็งแกร่งเท่านั้น แต่เมื่อผลประโยชน์มากขึ้นทุกอย่าง
จึงก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง แม้จะมีความขัดแย้งกันบ้าง แต่ก็ไม่มี
ตระกูลไหนกล้าทำให้เป็นเรื่องใหญ่

เดิมที่เขาคิดว่าหากทำตัวดีตั้งไม่ยินยอม อาจจะชะลอ
เรื่องนี้ไปได้สักปีสองปี ไม่คิดเลยว่าจะไม่สามารถหยุดยั้ง
เรื่องนี้ได้

เมื่อนึกถึงหยางฮู่ซิงที่ทำทางเหมือนตุ๊กตากระเบื้องก็ยิ่ง
ทำให้เขาปวดหัว ตระกูลหยางเลี้ยงดูประคบประหงมเธอด้วย
เงินทองมากมายและนั่นคือปัญหาใหญ่

บทที่ 3

ทว่าเวลาไม่ถึงสองวัน ข่าวการแต่งงานของทั้งสองตระกูลก็แพร่สะพัดออกไป

นายท่านผู้เฒ่าจีเกรงว่าอาจเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น จึงเป็นฝ่ายขอให้นายท่านและนายหญิงตระกูลหยางข้ามขั้นตอนการหมั้นหมายไปเสีย แล้วให้ทั้งสองตระกูลแลกเปลี่ยนของขวัญเป็นเชิงสัญลักษณ์แทน และกำหนดจัดงานแต่งงานในเดือนกันยายน

จีชิงหลินโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ แต่ไม่มีที่ให้ระบายโทสะ ตั้งแต่รับช่วงต่อธุรกิจของตระกูลเขาก็แทบจะไม่ได้ออกไปเตร็ดเตร่ หรือไปไหนมาไหนกับพวกเจียงฟางอีก

วันนั้นขณะที่เขากำลังดื่มก็มีคนพาพวกนางแบบใหม่เข้ามา จีชิงหลินเหลือบมองเอวบางและสะโพกที่สะบัดไปมาอย่างคุ่มเคย ผู้หญิงคนนั้นเดินสับเท้าบิดสะโพกตรงมาหาก่อนจะนั่งลงบนตักของเขาอย่างไม่เกรงใจ

จากนั้นจึงยกไวน์ขึ้นจิบ “ผู้อำนวยการจีจำฉันไม่ได้หรือ
คะ”

เมื่อได้ยินคำว่าผู้อำนวยการจี จีซิงหลินจึงนึกขึ้นได้ว่า
เธอคือหลูเว่ย ฟรีเซนเตอร์สินค้าตัวใหม่ที่เพิ่งเซ็นสัญญาไปก่อน
หน้านี้นี้ เทรนด์ปีนี้เป็นสไตล์วัยใสซึ่งตรงกับภาพลักษณ์ของเธอ
ซึ่งค่อนข้างเป็นประโยชน์ ตอนเซ็นสัญญาเขายังไปร่วมด้วย
ตนเอง เวลานั้นเพื่อให้เข้ากับสินค้าตัวใหม่เธอต้องแต่งหน้าให้
เข้มขึ้น แต่เมื่อลดการแต่งหน้าลงก็ยังคงมีเสน่ห์

เธอยกไวน์ขึ้นจิบ พลางหัวเราะออกมาเบาๆ และโน้มตัว
ลงมาหา

กระทั่งถูกหลูเว่ยซบไหล่อยู่ในลิฟต์ของโรงแรม จีซิงหลิน
ที่เพิ่งสร้างเม็ดเงินเริ่มรู้สึกเสียใจที่ดื่มมากไปจนพาหลูเว่ยขึ้นมา
มาถึงตรงนี้อธิบายอะไรไปคงไร้ประโยชน์ คิดมากไปก็เท่านั้น
อีกเดี๋ยวค่อยให้เงินเธอเพื่อเรียกแท็กซี่กลับก็แล้วกัน แต่ลิฟต์
กลับหยุดอยู่ที่ชั้นแปด ผู้หญิงคนหนึ่งสวมผ้าคลุมไหล่ขนแกะทั้ง
ที่ยังเป็นฤดูร้อนเดินเข้ามาในลิฟต์

ดูเหมือนเธอกำลังคิดอะไรบางอย่าง จึงไม่ทันสังเกตว่า
ในลิฟต์มีคนอื่น เมื่อเดินเข้ามาแล้วถึงได้เงยหน้าขึ้นมอง

เพียงสบเข้ากับดวงตาคู่นั้น จี๋จึงหลินถึงกับตกใจจนสร้าง
เมฆอย่างสิ้นเชิง ผลักหลวเวยที่อยู่ข้างกายออกไปทันที

หลวเวยรู้ว่าต้องวางตัวอย่างไร เมื่อเห็นว่าทั้งคู่สบตากัน
โดยไม่พูดอะไร อีกทั้งยังเห็นว่าผู้หญิงคนนั้นแม้จะแต่งกายเรียบ
ง่าย แต่ก็ดูพิถีพิถัน อีกทั้งมีรูปลักษณ์โดดเด่นจนคนภายนอกไม่
อาจเทียบได้ ผิวขาวราวหิมะ คลุมตัวด้วยผ้าคลุมไหล่ขนแกะ
แต่ขนกลับลุกชันไปทั่วทั้งแขน

แม้เธอจะตกใจ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าโรงแรมจึงทรง
อยู่ในเครือของตระกูลหยาง ก็เข้าใจสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว

เธอยิ้มเพียงเล็กน้อยและกดไปที่ชั้นเก้า หลังจากลิฟต์
หยุดก็รีบเดินออกไป

ควงกันมาหลายปี สิ่งที่หลวเวยทำได้ดีที่สุดก็คือการ
วางตัว

ขณะที่จีซิงหลินกำลังคิดหาทางแก้ไขสถานการณ์ กลับเห็นหยางฮู่ซิงหมุนตัวหันหลังให้เขาราวกับมองไม่เห็น

แกลังทำเป็นโง่ไม่รู้เรื่องงั้นหรือ แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน

ลิฟต์มาถึงชั้นบนสุด หยางฮู่ซิงเป็นฝ่ายเดินออกไป ก่อนเสียงรอกเท้าสั่นเข้มกระทบพื้นดังตึกตึกตึก จีซิงหลินได้แต่ หรีตามองตามแผ่นหลังของเธอที่กำลังจากไป

นี่สินะที่เรียกว่าเอวบางสะบัดกัน

ทั้งคู่ไม่ได้พบกันอีกจนกระทั่งวันถ่ายรูปแต่งงาน ระหว่าง นั้นทั้งสองฝ่ายไม่ได้ติดต่อกันแต่อย่างใด เนื่องจากสถานที่ และเวลาถูกกำหนดไว้แล้ว พวกเขา ก็แค่ต้องทำตามกำหนดการ

เมื่อจีซิงหลินมาถึงก็ได้รับแจ้งว่าหยางฮู่ซิงกำลังเปลี่ยน ชุดเจ้าสาวอยู่ในห้องแต่งตัว เขานั่งรออยู่เงียบ ๆ ทำในสิ่งที่ควร ทำในฐานะสามีที่ยังไม่ได้เข้าพิธีแต่งงาน

มานค่อย ๆ เปิดออก เผยให้เห็นแผ่นหลังของหญิงสาว

จีซิงหลินได้แต่ตะลึงงัน

เขาคิดว่าหยางฮู่ซิงจะเลือกชุดที่ดูเรียบง่ายปกปิด
มิดชิด ไม่คิดว่าเธอจะเลือกชุดสไตล์เซ็กซี่แบบนี้

หยางฮู่ซิงมองเขาจากในกระจก พยักหน้าให้เป็นการ
ทักทาย พลางบิดตัวไปมาอย่างไม่สบายใจ

“ดูเหมือนตรงกันจะฟิตไปนะ”

ด้านดีไซเนอร์กลับยิ้มแยม เดินเข้ามาลองปรับ
ความแน่นอีกครั้ง “ไม่ฟิตแล้วนะคะ ชุดนี้สั่งตัดตามไซส์ของ
คุณผู้หญิง ดิฉันตั้งใจขยายตรงส่วนนี้ให้อีกสองเซน เพราะกลัว
ว่าจะเคลื่อนไหวไม่สะดวก ประมาณนี้แหละค่ะพอดีแล้ว”

เมื่อได้ยินดังนั้นหยางฮู่ซิงจึงหันหลังเพื่อสำรวจ
ด้านหลังของตนในกระจก

ผมยาวสลวยพาดผ่านหน้าอก เอวคอดกิ่วจนเห็นได้
อย่างชัดเจน

เธอหมุนตัวอีกครั้ง จนมั่นใจว่าขนาดของชุดพอดีกับเธอ
จึงค่อยพยักหน้าด้วยความพอใจ

จากนั้นจึงเงยหน้ามองจีซิงหลินคล้ายขอความเห็นจาก
เขา

จีซิงหลินมองเธอครู่หนึ่ง “ตามใจคุณเลย”

หลังจากทักทายกันเสร็จ เขาก็ลุกไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

ขณะถ่ายรูป ทั้งคู่เกร็งกันจนถ่ายแทบไม่ได้ ช่างภาพก็
ไม่กล้าอารมณ์เสีย ได้แต่กังวลจนเหงื่อท่วมตัว

“คุณผู้ชายคุณผู้หญิงครับ เขยิบเข้ามาใกล้กันหน่อยครับ”

จีซิงหลินเริ่มจะหงุดหงิด เพราะใช้เวลาถ่ายนอกสตูดิโอ
เกือบทั้งวันกว่าจะย้ายกลับเข้ามาด้านใน ยังดีที่เซตแรกเน้นไป
ที่องค์ประกอบอื่นๆ ใกล้ชิดกันที่สุดเพียงแค่มองหน้ากันยืนอยู่บนได
ชั้นบน อีกคนยืนอยู่บนไดชั้นล่าง จากนั้นก็จับมือและสบตากัน

แม้ตอนนี้จะต้องการภาพถ่ายที่ให้ความรู้สึกใกล้ชิด
สนิทสนม แต่ความจริงแทบเป็นไปได้

ดังนั้นเขาจึงระงับอารมณ์แล้วขยับเข้าไปใกล้และโอบ
ไหล่เธอแน่น

ก่อนหันไปทางช่างภาพ ส่งสัญญาณสื่อความหมายว่า
ได้แล้ว รีบถ่ายสิ

ทว่าช่างภาพเพียงกดชัตเตอร์ไปสองที

ก่อนจะยิ้มอย่างประจบประแจง “คุณผู้ชายลองใช้สองมือ
โอบคุณผู้หญิงไว้ได้ไหมครับ แบบนี้น่าจะทำให้ดูใกล้ชิดกันมาก
ขึ้นนะครับ”

จีซิงหลินยังไม่ทันเข้าใจว่าทำนั้นคืออะไร กลับได้ยิน
เสียงคนใกล้ตัวหัวเราะคิกคัก

เมื่อคิดว่าเธอกำลังหัวเราะตอนที่ไม่กล้ากอด เขาจึงยก
แขนขึ้นวัดโอบเอวเธอไว้และดึงเธอเข้ามาในอ้อมแขนโดยไม่
หยุดคิด

หยางฮู่ซิงที่ยังคงขำขันกับเรื่อง ‘การทำให้ดูใกล้ชิดกัน
มากขึ้น’

พอถูกเขากอดโดยไม่ทันตั้งตัว ฝ่ามือจึงวางทาบไปที่
แผ่นอกของเขาทันที คนหนึ่งเงยหน้าขึ้นอีกคนก้มหน้าลง ไม่มี
ใครมองออกว่าต่างฝ่ายกำลังคิดอะไร

เสียงคลิกคลิกคลิกดังก้องในหูไม่หยุด “แบบนี้แหละแบบนี้ คุณผู้หญิงเอาหน้าเข้าไปใกล้อีกหน่อยครับ”

หยางฮู่ซิงทำได้เพียงขยับร่างกายส่วนบนเข้าไปใกล้เขา

“ใกล้เข้าไปอีกนิดหนึ่งครับ”

เขยิบใกล้เข้าไปอีก

คลิกคลิก

“เข้าไปใกล้อีกนิดได้ไหมครับคุณผู้หญิงจ้ะ” ช่างภาพเอ๋ยถามอย่างระมัดระวัง

หยางฮู่ซิงเหลือบตามองบน ขณะที่คิดจะปฏิเสธ กลับสัมผัสได้ถึงความร้อนบนแผ่นหลัง

จี้ซิงหลินใช้มือของตนดันตัวเธอเข้ามาในอ้อมกอดของเขา

มีเสียงดังเข้ามาในหู “ให้ความร่วมมือหน่อย จะได้เสร็จสักที”

เธอไม่พูดอะไร ได้แต่บ่นอยู่ในใจ คุณก็ควรจะเบามือ
หน่อย กระแทกเข้าไปที่อกแบบนี้มันเจ็บนะ

เมื่อช่างภาพขอให้หยางฮู่ซิงโน้มศีรษะแนบชิดไปกับ
แผงอกของจีซิงหลินอีกครั้ง เธอก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี
ความจริงก็เพื่อให้ทุกอย่างเสร็จโดยเร็ว

รอยยิ้มปลอมๆ กับเสียงคลิกคลิก

ทุกอย่างจบลงอย่างสมบูรณ์

หลังจากภาพถ่ายชุดแต่งงานออกมา หยางฮู่ซิงได้แต่นึกย้อนกลับไป ตอนนั้นเธอถูกขังอยู่ในอ้อมแขนของเขาจริงหรือ ทำไมภาพที่ออกมาถึงดูดีขนาดนี้

หยางฮู่ซิงทำเป็นพูดติดตลก “พี่สาวของพวกเราเคยนอนกับเขาหรือเปล่า เคยมีอะไรกันก่อนแต่งงานใช่ไหมทั้งที่ไม่เคยเจอกันด้วยซ้ำ แต่ทำไมถึงได้ดูสนิทสนมกันจัง”

หยางฮู่ซิงไม่ได้สนใจเธอ แต่ใบหน้ากลับแดงก่ำ

การถูกขังอยู่ในอ้อมแขนพร้อมสบตากับเขาแบบนี้ก็ชวนให้รู้สึกแปลกประหลาดจริงๆ

เธอสงสัยอย่างจริงจังว่าอาจเป็นเพราะวิธีที่ทำให้พวกเขา
ใกล้ชิดกันมากขึ้นในช่วงหลังละมั้ง ที่ทำให้สายตาของทั้งคู่
เปลี่ยนไปจนดูเหมือนมีความรู้สึกผูกพันลึกซึ้งซึ่งขึ้นมาจริงๆ

ความจริงเธอก็เดาไม่ผิด เพราะช่วงหลังต้องใช้ความ
พยายามอย่างมากเพื่อให้สายตาของทั้งคู่ดูไม่เหมือนคนแปลก
หน้า

สุดท้ายนายหญิงตระกูลหยางก็ตัดสินใจเลือกภาพครึ่งตัว
ของบ่าวสาวที่โอบกอดกันที่เต็มไปด้วย ‘ความรู้สึกผูกพันลึกซึ้ง’
เป็นภาพหลักในงานแต่งงาน

งานแต่งงานของหยางฮู่ชิงและจีชิงหลินนั้น ทั้งคู่แทบ
ไม่มีอะไรต้องกังวล

เพียงเดินขึ้นเวที ดึงฉลองอวยพร ทำตามขั้นตอนที่
จัดเตรียมไว้ ทุกอย่างก็สำเร็จเสร็จสิ้น

เดิมที่ทุกคนคิดว่าในบรรดาทุกคนจีชิงหลินจะเป็นคน
สุดท้ายที่ได้แต่งงาน ไม่คิดเลยว่าเพียงหยางฮู่ชิงกลับมา
เรื่องนี้จะถูกดำเนินการอย่างรวดเร็ว จนทุกอย่างจบลงอย่างไม่
ทันตั้งตัวแบบนี้

บทที่ 4

ก่อนทายาทคนที่สามของตระกูลเฮ่อจะเดินทางไปต่างประเทศ ก็จัดงานรวมตัวกลุ่มเพื่อนที่เติบโตมาด้วยกัน

เจียงฟางรับหน้าที่จัดการเรื่องสถานที่ เขาเลือกจัดที่คลับส่วนตัวของหงอวี

เจียงฟางมีความตั้งใจอยากให้งานเป็นไปด้วยความสนุกสนาน จึงจัดเตรียมทุกอย่างไว้ล่วงหน้า โดยให้หงอวีคัดเลือกผู้หญิงหน้าตาเก๋เลี้ยงเหล้าสักสองสามคนมาคอยเอนเตอร์เทน

ผู้หญิงรูปร่างสะอิดสะเอ้งที่สุดเดินทิ้งสะโพกตรงมาข้างจีซิงหลิน

แต่เดินได้เพียงสองก้าวก็ถูกหยางถงขวางไว้ “วันนี้ให้น้องคนนี้อยู่กับฉันนะ”

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ส่งไปทางจีซิงหลิน “พี่เขย?”

ทุกคนพากันหัวเราะร่วน

จีซิงหลินก็หัวเราะเช่นกัน พลังโบกไม้โบกมือ “ใครจะ
กล้าปฏิเสธ”

มีคนหนึ่งผิวปาก “ฉันว่าแกคงแอบชอบหยางฮู่ซิงมา
ก่อนใช้ไหมวะ พอเธอกลับมาก็เลยคว้าเอาไว้ซะเลย”

จีซิงหลินทำเพียงหัวเราะ แต่ไม่พูดอะไร

เมื่อจีซิงหลินพาตนเองที่เต็มไปด้วยกลิ่นเหล้ากลับมาถึง
ภายในคฤหาสน์สองชั้นก็มีดสนิทแล้ว

เขาเปิดไฟดวงใหญ่ที่ชั้นหนึ่ง จัดการถอดรองเท้าออก
เตะทิ้งไป ก่อนจะเดินเท้าเปล่าไปหาน้ำดื่ม เขาได้ยินเสียงอะไร
บางอย่างกระทบกัน แต่กลับหาแก้วไม่เจอ

ขณะที่กำลังอารมณ์เสีย ก็มีน้ำอุ่นแก้วหนึ่งยื่นให้ถึงมือ

เขาหันไปด้านข้าง เพราะต้องการต่อว่าที่ไม่ออกมา
ต้อนรับเขาให้เร็วกว่านี้ แต่กลับต้องกลืนคำพูดทั้งหมด
เปลี่ยนเป็น “ขอบคุณ”

อิม ภรรยาคนใหม่

ในคืนวันแต่งงาน ตอนที่จีซิงหลินเดินออกมาจากห้องน้ำ
หลังอาบน้ำเสร็จ หยางฮู่ซิงก็ผล็อยหลับไปแล้ว

จีซิงหลินที่ลังเลอยู่นานว่าควรจะต้องตัวเธอหรือไม่
ถอนหายใจอย่างโล่งอก

โชคดียี่เจียงมีขนาดใหญ่ ต่างฝ่ายต่างตะกันไม่ถึง

เช้าวันต่อมาจีซิงหลินตื่นนอนด้วยความตกใจ คิดอยู่
ครู่หนึ่งจึงจำได้ว่าเมื่อคืนที่ผ่านมادنเพ็งแต่งงานไปหมดๆ

ถึงอย่างนั้นก็ได้ปลุกเธอ หลังจากเก็บข้าวของทำธุระ
ส่วนตัวเสร็จก็ออกไปทำงานเงียบๆ

เมื่อคืนก็เพ็งจะไปงานสังสรรค์มาอีก ทั้งที่ความจริงจะไป
หรือไม่ไปก็ได้ ช่วงเช้าในตอนที่มีผู้ช่วยต้องรายงานกำหนดการ
ของวัน เมื่อถึงจังหวะที่ต้องพูดถึงงานเลี้ยงสังสรรค์มีคำจูง

รีบเร่งพูดให้จบ เพราะคิดว่าเจ้านายเพิ่งแต่งงาน อย่่างไรก็คง
บอกปิดไม่ไปงานนี้แน่

แต่ไม่รู้ว่่าจีซิงหลินกำลังคิดอะไร เขาเพียงเอ่ยปากตัดบท
“เข้าใจแล้ว จ้่านายไปกับฉันก็แล้วกัน”

เมื่อเขากลับถึงบ้านก็เป็นเวลาค่อนข้างดึก คาดว่่าเธอคง
จะหลับไปแล้ว จีซิงหลินจึงค่อยรู้สึกผ่อนคลา่ยลงบ้าง

หลังจากแต่งงานเป็นวันที่สอง ในที่สุดก็ได้พบหน้ากัน

ตี่มน้ำไปอีกหนึ่งก่อนเอ่ยถาม “ทำไมยังไม่นอน”

“ลงมาตี่มน้ำ”

จีซิงหลินรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย เพราะเปลอหิ่บน้ำของ
ภรรยาไป

“กตกระดังเรียกน่าจะดีกว่านะ”

“อืม”

ทั้งคู่ไม่ได้พูดอะไรอีก

จีซิงหลินตีมน้ำไปอีกหนึ่งอีก “ฉันขอตัวไปอาบน้ำก่อน”

กระทั่งเขาเดินเซ็ดผมออกมาจากห้องน้ำ กลับต้องแปลกใจเมื่อเห็นหยางชู่ซิงยังนั่งพิงหัวเตียงเล่นมือถืออยู่

ผมยาวสยายปรกหน้าไปกว่าครึ่ง

เผยให้เห็นผิวขาวราวหิมะที่ติดกันกับผ้าปูที่นอนสีแดง ดูโดดเด่นราวดอกเหมยสีแดงที่อยู่ท่ามกลางหิมะขาวโพลน

คนที่นั่งอยู่ตรงหัวเตียงเงยหน้ามองเขา ดวงตากลมโตกะพริบปริบๆ

จีซิงหลินถอยหลังไปโดยไม่รู้ตัว

“พู่นี่คุณต้องไปบ้านฉัน จำได้หรือเปล่า”

สถานการณ์น่าอึดอัดค่อยผ่อนคลายลง “ฉันรู้แล้ว”

เธอก้มหน้าลง น้ำเสียงอ่อนโยนแผ่ไปด้วยความออกอ้อน “ต่อหน้าครอบครัวฉัน คุณช่วยฉันหน่อยนะ”

จีซิงหลินยังไม่เข้าใจว่าเธอหมายความว่าอย่างไร กระทั่งได้ยินเธอพูดต่อ “อยู่ข้างนอกคุณจะสนุกสนานยังไงก็ได้”

ขอเพียงอย่าให้ครอบครัวของเรา รู้ จะยังไวกี่วันหน้ากันบ้าง...
ฉันไม่อยากให้ครอบครัวต้องกังวลใจเรื่องฉัน”

หยางฮู่ซิงเห็นจีซิงหลินนั่งเงยไป จึงเริ่มขมวดคิ้วเข้า
หากัน “เราจะทำให้ทั้งสองตระกูลอับอายไม่ได้”

จีซิงหลินเดินตรงไปที่เตียง ดึงผ้าห่มออกแล้วล้มตัวลง
นอน “ฉันเข้าใจแล้ว เธอสบายใจได้”

หยางฮู่ซิงหันไปด้านข้างก่อนเผยรอยยิ้มออกมา
สำหรับผู้ชาย วิธีแบบนี้ใช้ได้ผลเสมอ

ตอนนี้ในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง แต่หยางฮู่ซิงยังคงใส่ชุด
เดรสแขนสั้น จีซิงหลินแปลกใจเล็กน้อย เขาเข้าใจว่าเธอไม่ชอบ
อากาศหนาว เพราะช่วงหน้าร้อนเธอยังสวมผ้าคลุมไหล่อยู่เลย

ทว่าพอเห็นกำไลบนข้อมือของเธอก็เข้าใจทันที

หลังจากคิดอย่างรอบคอบ เขาจึงนำสร้อยคอไข่มุกที่ได้
รับมาก่อนหน้านี้มอบให้เธอ มันเข้ากับชุดนี้ได้พอดี ยิ่งทำให้เธอ
ดูสุขุม อ่อนโยน ละมุนละไม และสง่างาม

หยางฮู่ชิงรู้ที่มาของสร้อยคอเส้นนี้ดี ถึงแม้จะรู้สึกตกใจ แต่ก็เอ่ยปากขอบคุณเบาๆ ก่อนจะสวมใส่มัน

เมื่อทั้งคู่มาถึง จีซิงหลินดูแลทุกอย่างเป็นอย่างดี ทั้งเปิด ประตูรถ รอเธอลงจากรถ จากนั้นยังจับมือเธอเดินเข้าไปด้วยกัน

เมื่อเห็นดังนั้นนายหญิงตระกูลหยางค่อยรู้สึกเบาใจ จึงยิ้มให้พลางตบมือจีซิงหลินเบาๆ “เมื่อวานเพิ่งคุยโทรศัพท์กับ แม่ของลูก ยังกลัวว่าลูกทั้งสองคนจะยังไม่คุ้นเคยกัน แต่เท่าที่ เห็นแม่คิดว่าก็เข้ากันได้ดีนะ”

นายท่านตระกูลหยางที่ได้ยินคำพูดนี้ถึงกับเงยหน้าขึ้น จากด้านหลังหนังสือพิมพ์แล้วมองไปทางจีซิงหลิน ก่อนจะยิ้ม อย่างเย็นชา

จีซิงหลินทำที่เป็นไม่เข้าใจรอยยิ้มของพ่อตา หันไปพูด เอาใจนายหญิงตระกูลหยาง

“คุณแม่สบายใจได้ครับ ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี”

แม่ยายมองดูลูกเขย ยิ่งมองยิ่งรู้สึกชอบใจ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังกังวลเรื่องที่เขาและกลุ่มของเจียงฟางมักจะทะเลาะกัน ไปทั่ว แต่ตอนนี้เมื่อเห็นทั้งคู่มีความสุขดีจึงวางใจ

เธอโอบผู้เป็นลูกสาวไว้ในอ้อมแขน “ตั้งแต่เล็กจนโต ลูกสาวของแม่ได้รับการเลี้ยงดูเป็นอย่างดี แต่วันหนึ่งกลับมีคนมาคว้าเอาดวงใจครึ่งหนึ่งของแม่ไป แม่ก็เลยรู้สึกน้อยใจไปบ้าง อย่าใส่ใจเลยนะ แม่กับพ่อทุ่มเทกับลูกสาวคนนี้นัก แม้แต่ยัยรองกับเจ้าสามก็ยังเทียบไม่ได้”

จีซิงหลินทำได้เพียงยิ้ม พลังพูดเพื่อให้นายหญิงตระกูลหยางสบายใจ

หลังจากนั้นไม่นานนายท่านตระกูลหยางก็โยนหนังสือพิมพ์ลง แล้วพาเขาเข้าไปในห้องหนังสือเพื่อพูดคุยกันตามประสาผู้ชาย

ด้านนายหญิงตระกูลหยางเองก็เปลี่ยนสีหน้าทันที พลังกุมมือหยางซู่ซิงไว้ “ลูกอย่ามาเอาใจแม่ เขาปฏิบัติกับลูกยังไงบ้าง”

หยางฮู่ซิงรีบเกาะแขนผู้เป็นแม่ “พวกเราเพิ่งจะแต่งงานกัน คุณแม่จะให้เรารักกันทันทีคงไม่ได้ แต่ทุกอย่างก็ยังไม่ได้ดีค่ะ”

นายหญิงตระกูลหยางคิ้วขมวดเข้าหากัน เอ่ยถามเสียงเบา “หรือว่ายังไม่ได้เข้าหอ”

หยางฮู่ซิงมีสีหน้าตกใจ แม่ของเธอมองออกได้อย่างไร

นายหญิงตระกูลหยางรู้ว่าลูกสาวของตนเป็นอย่างไร คงจะเป็นฝ่ายตนที่ไม่ยอม “นานพอแล้ว ทำให้ทุกอย่างมันสมบูรณ์เสียที ลูกต้องยอมให้เขาแตะเนื้อต้องตัวลูกได้แล้ว”

“ลูกไม่ได้ไล่เขาออกไปนอนที่อื่นใช่ไหม”

หยางฮู่ซิงรีบตอบ “คุณแม่คิดไปถึงไหนกันคะ ไม่ใช่สักหน่อย”

นายหญิงตระกูลหยางคิดว่าลูกสาวของตนกำลังเล่นตัว จึงยังรู้สึกผิดต่อลูกเขย

ระหว่างมื้ออาหารจึงคอยตักกับข้าวให้ตลอด เป็นมือที่ทุกคนกินอาหารกันอย่างมีความสุข

ช่วงค่ำหลังจากจีซิงหลินอาบน้ำเสร็จก็เห็นสร้อยคอไข่มุกวางไว้ในกล่องอย่างเรียบร้อยอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้ง

จึงหยิบมันออกมาแล้วเดินตรงไปที่เตียงเพื่อมอมมันให้หยางฮู่ซิง

“ฉันให้เธอไปแล้วก็คือให้ สวมมันไว้ให้ดี”

หยางฮู่ซิงมองสร้อยไข่มุกที่อยู่ในมือของเขา “แต่สร้อยเส้นนี้เพิ่งถูกประมูลไปเมื่อปีก่อน ฉันจะกล้าใส่ได้ยังไง”

พูดจบก็ชำเลื่องมองเขา จีซิงหลินนึกถึงคำพูดที่สามารถอธิบายดวงตาแบบนี้ได้เพียงคำว่า ‘ฉ่ำวาวเป็นประกาย’

นิ้วมือของเขาลูบไล่ไข่มุกเม็ดกลมที่มีความฉ่ำวาวพร้อมยิ้มจางๆ “ทำไมถึงไม่กล้าใส่ล่ะ เป็นสะเก็ดกระดูกจี้เนี่ยยังมีคุณสมบัติไม่พออีกหรือ”

หยางฮู่ซิงเอนตัวไปพิงหัวเตียงด้านหลัง “คนคนนั้นอยากได้สร้อยไข่มุกเส้นนี้ไม่ใช่หรือ”

จีซิงหลินคิดไม่ถึงว่าเธอจะพูดเรื่องนี้กับเขา เขามองเธอ
ครู่หนึ่ง ก่อนจะดึงตัวเธอเข้ามาใกล้ เอี้ยวตัวสวมมันไว้บนคอ
ของเธอ

“เขาคงกล้าหрок!” น้ำเสียงชั่วร้ายแว่วเข้ามาในหูของ
หยางฮุยซิง

“ไม่ใช่ว่าครอบครัวยุคนี้รู้จักเอาตัวรอด เลยไม่ยอมเลือก
ข้างหрокหรือ”

จีซิงหลินยังคงวนอยู่กับตะขอเกี่ยว จึงทำเป็นไม่ได้ยิน
และไม่โต้ตอบอะไร

กระทั่งคอของหยางฮุยซิงขึ้นไปด้วยเหวี่ยง จีซิงหลินถึง
เกี่ยวตะขอได้สำเร็จ

จากนั้นจึงถอยไปหนึ่งก้าวเพื่อมองหยางฮุยซิงอย่าง
พิจารณา “เธอเองก็รู้เยอะเหมือนกันนี่”

หยางฮุยซิงไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า ได้แต่กลอกตา
มองบนในใจ

จีซิงหลินยังคงพูดต่อ “ใส่มันให้ดี”

“ฉันใส่แบบนี้มันจะดูโอ้อวดเกินไปหรือเปล่า”

เขาไม่สนใจเธออีก ทำเพียงหันหลังไปอีกทาง ดึงผ้าห่ม
แล้วล้มตัวลงนอน

ดิวอย่า

คลุมถุงชนครั้งนี้ คุณสามีจะขยับเกินไปแล้ว เล่ม 1

确有情

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《确有情》

Author 既望 (Ji Wang)

Thai edition rights under license granted by 雅克 (北京) 国际文化传播有限公司 (Yako, International), 冠声 (厦门) 文化传播有限公司 (Vocal Supreme)

Thai edition copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd and Vocal Supreme

Arranged through Vocal Supreme.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

既望 (Ji Wang)

คลุมถุงชนครั้งนี้ คุณสามีจะขยับเกินไปแล้ว เล่ม 1 /既望 Ji Wang : เขียน; ทรรล : แปล จาก 确有情.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 430 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ทรรล , ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7148-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี

พิสูจน์อักษร ญาณันทร โพธิ์เนียม

ราคา 169 บาท